

OBSAH

PRVNÍ KAPITOLA

strana 9

římských dějin zase jednou překvapivě potvrzuje úsloví, že „Řím nebyl postaven za jeden den“. Ovšem na konci této kapitoly už bude vypadat docela hezky a už bude mít i leccos za sebou: sedm králů, únos Sabineek, Cloaku maximu a krádež řecké mytologie, která nebyla nikdy úplně vysvětlena.

DRUHÁ KAPITOLA

strana 25

nám dá možnost obdivovat zdravý selský rozum a známé mírové úsilí, které se u lidu projeví okamžitě, jakmile se mu dá volná ruka: Římané se vrhli na rozdrabenou etruskou říši a vytrhli si z ní pár pěkných měst. Stejný nápad však měl bohužel i někdo jiný, člověk naprosto nízký, který se nezastavil ani před Římem.

TŘETÍ KAPITOLA

strana 32

neobsahuje absolutně žádné války. Římané jsou plně zaměstnáni novou výstavbou svého zničeného města. První prohlídka ukáže, co dokáže padesát tisíc daňových poplatníků, pokud dají generálové na chvíli pokoj.

ČTVRTÁ KAPITOLA

strana 38

vypráví, jak se poprvé stali ministerskými předsedy plebejové. Obava, že by teď mohl nastat ráj, v němž by se nic nedělo, je však neopodstatněná: se starou veřvou se povedou tři války proti Samnitům a jedna proti Pyrrhovi, protože komu dal pánbůh úřad, tomu dal i příslušný charakter.

PÁTÁ KAPITOLA

strana 49

pojednává o punských válkách, v nichž na sebe narazí obě velmoci Středomoří, Řím a Kartágo. Ta z nich, která jako první hodí přes palubu „virtus“, zvítězí. A když už ztratila tvář, zničí při jednom také Helladu. Neboť svět také rád šmahem zapomíná. Ale to už, jak pozorují, zasahuje do příští kapitoly.

ŠESTÁ KAPITOLA

strana 67

Římané by vlastně měli být šťastní. Dosáhli svého cíle, z celého antického světa se stalo Imperium Romanum. Jaká nádhera - mír! Stane se však to, co jednou napsal Oswald Spengler: „Válka je věčná skutečnost. Kdyby svět byl jeden stát, říkalo by se válkám povstání.“ První rozpoutal Tiberius Gracchus.

SEDMÁ KAPITOLA

strana 78

je logickým pokračováním šesté a Gaius Gracchus je logickým pokračováním Tiberia Graccha. Stejně i skončil. A tak by to asi bylo ještě chvílku pokračovalo, nebýt toho, že na dveře tloukli svými kyji Kimbrové a Teutoni - malé osvěžení paměti, které čas od času každému udělá jen dobře.

OSMÁ KAPITOLA

strana 87

přichází se sdělením, že teutonské nebezpečí je šťastně zažehnáno a plebs se tedy může zase věnovat své oblíbené činnosti, totiž výtržnictví. Clio, múza dějin, se rozhoduje předložit nám jednou provždy na vybranou dvě možnosti státního soužití a nabídne Maria (s titulem „Otec vlasti“) a Sullu (bez titulu, prostě Sullu).

DEVÁTÁ KAPITOLA

strana 96

začíná pro každého úctyhodného Římana velice mrzutě: objevují se první básníci a spisovatelé. Okamžitě se samozřejmě ocitají ve známé pozici nemilovaného subjektu. Vláda však nemá ke své lítosti čas se jimi zabývat, protože se právě vynořuje smrtelné nebezpečí: Spartakovo povstání, které doporučuji vaší zvláštní pozornosti.

DESÁTÁ KAPITOLA

strana 111

přivádí na scénu nejslavnější postavu celých římských dějin a my se tomu člověku teď pověsíme na paty (kromě případů, kdy se střelí), abychom viděli, jak se to dělá, když se někdo chce stát pánem světové říše.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

strana 124

by, pokud by to šlo podle Caesara, mohla mít sto stránek, ale Brutus a Cassius ji svými dyčkami zkrátili na osmnáct. Bohužel? Naštěstí? Bylo to chytré? Anebo hloupé? Světové dějiny jsou jako cestovní kancelář, podávají informace o vlacích a přípojích; ale jízdenku do určitého cíle si musí koupit každý sám.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

strana 134

nás seznámí s devatenáctiletým mladíkem, který znovu zkouší Caesarův nezdařený experiment. Je to Caesarův adoptivní syn Octavianus, neškodně vypadající, bledý a postonávající mládenec, nebezpečný jako chřestýš.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

strana 149

vypráví o jedné z největších lidských hádanek dějin, o přeměně ukrutníka Octaviana v blahodárného Augusta. Vypráví i o udívujícím aktu drezúry: o zkrocení vlčice.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

strana 167

ukazuje Tiberia, jak se proti své vlastní vůli ujímá Augustova dědictví. Byl to výborný panovník; ale jeho neštěstím bylo jeho demokratické přesvědčení, které si už nikdo nepřál a nikdo mu za ně neděkoval, jeho temný pesimismus, který všem, kteří se vrhají do života, kazí legraci, a jeho zaujatost vůči tisku, za niž se Suetonius a Tacitus jako obvykle pomstili tím, že ho znemožnili pomluvami. Jinak se tu ve srovnání s tím, co přijde vzápětí, mnoho nestane.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

strana 175

je dlouhá. Musíme tu vyřídít Caligulu, Claudia, Nerona, Galbu, Otha, Vitellia (o tom jste nikdy neslyšeli, že?), Vespasiana, Tita a Domitiana, a nakonec jsme skoro vyřizení i my. Náročná doba, a nebezpečná, řekli bychom dnes. Ale žádný Říman (až na Nerona) by s námi neměnil.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

strana 191

přináší poučný objev: Řím zažije pět po sobě jdoucích dobrých císařů, od Nerva po Marka Aurelia, ale neprojevuje nad tím žádnou radost. Z města, které se mezitím změnilo v typické Chicago, se stal nevděčný požívačný parazit říše. Pod heslem „lásku, ne válku“ se vyvolká ze všech povinností a z jakékoli sebekázně. A protože pozvedající se národy na této zemi dávají vždycky přednost válce před láskou, je teď už jen otázkou času, kdy bude Řím vymazán z mapy.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

strana 202

je plná vražd a zabíjení - ovšem jako důkaz, že nějaký národ je historicky ještě na žvu, to bohužel nestačí. Opravdu už nemá smysl sledovat dál ještě něco, co už není antický Řím.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

strana 205

*Quae medicamenta non sanant, ferrum sanat;
quae ferrum non sanat, ignis sanat.*

Hippokratés